

РЕШЕНИЕ

№ 761

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 29.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **14050** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от ЗДДС, във връзка с чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба от [фирма], като предмет на съдебен контрол за законосъобразност е заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С46-0390066/26.09.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – заведение за бързо хранене „S. – НДК“, находящ се в [населено място], пл. „България“, подлез № 1, стопанисван и експлоатиран от [фирма], и забрана за достъп, за срок от 5 дни.

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при съществено нарушение на административните правила и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

Ответникът – началникът на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № ФК-С46-0390066/26.09.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С. на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – заведение за бързо хранене „S. – НДК“, находящ се в [населено място], пл. „България“, подлез № 1, стопанисван и експлоатиран от [фирма], и забрана за достъп, за срок от 5 дни.

От обстоятелствената част на обжалваната заповед се установява, че на 21.09.2019 г. в 13.58 ч. е била извършена проверка на посочения търговски обект, като при проверката е установено, че в търговския обект не се съхранява и не е представено свидетелство за регистрация на фискално устройство/ИАСУТД на монтираното в обекта фискално устройство модел D. FP-550KL с ИН на ФУ ДТ 277713 и фискална памет № 02697746. Установено е, че търговското дружество в качеството си на лице по чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства е допуснало нарушение на посочената наредба, като не е съхранявало в стационарния търговски обект оригинал на свидетелството за регистрация на фискално устройство, модел D. FP-550KL с ИН на ФУ ДТ 277713 и фискална памет № 02697746. Прието е за извършено и нарушението по чл. 42, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. Наложена е принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС, във връзка с чл. 187, ал. 1 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима. По същество, същата е основателна по следните съображения:

Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № № ФК-С46-0390066/26.09.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С. на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните разпоредби на ЗДДС – заведение за бързо хранене „S. – НДК“, находящ се в [населено място], пл. „България“, подлез № 1, стопанисван и експлоатиран от [фирма], и забрана за достъп, за срок от 5 дни. От обстоятелствената част на обжалваната заповед се установява, че на 21.09.2019 г. в 13.58 ч. е била извършена проверка на посочения търговски обект, като при проверката е установено, че в търговския обект не се съхранява и не е представено свидетелство за регистрация на фискално устройство/ИАСУТД на монтираното в обекта фискално устройство модел D. FP-550KL с ИН на ФУ ДТ 277713 и фискална памет № 02697746. Установено е, че търговското дружество в качеството си на лице по чл. 3 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства е допуснало нарушение на посочената наредба, като не е съхранявало в стационарния търговски обект оригинал на свидетелството за регистрация на фискално устройство, модел D. FP-550KL с ИН на ФУ ДТ 277713 и фискална памет № 02697746. От събраните по делото

доказателства несъмнено се установява обстоятелството на извършено нарушение от търговското дружество по чл. 42, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. Съгласно посочения текст лицето по чл. 3 със стационарен търговски обект съхранява в търговския обект свидетелството за регистрация а ФУ/ИАСУТД. Между страните няма спор по отношение на обстоятелството, че на датата на извършване на проверката в стационарния търговски обект не се е съхранявано свидетелството на регистрация на фискалното устройство. Това обстоятелство се установява и от съдържанието на жалбата, където се посочва, че преди датата на връчване на заповедта за налагане на принудителната административна мярка, а именно на 30.09.2019 г. управителят на търговското дружество е предоставил на проверяващите органи свидетелството за регистрация на фискалното устройство в оригинал.

Нормата на чл. 42, ал. 1, т. 1 от наредбата въвежда задължение за лицето по чл. 3 от наредбата да съхранява в търговския обект свидетелството за регистрация на фискалното устройство. При съобразяване на обстоятелството, че търговският обект е стационарен, задължението е за съхраняване на свидетелството именно в стационарния търговски обект, за разлика от случаите по чл. 42, ал. 5 от наредбата, когато лицето по чл. 3 извършва продажби на стоки и услуги чрез автомати на самообслужване, когато задължението му е да съхранява свидетелството за регистрация на адреса за кореспонденция. Задължението по чл. 42, ал. 1, т. 1 от наредбата е за съхраняване в търговския обект на оригинала на свидетелството за регистрация на фискално устройство, за разлика от случаите по чл. 42, ал. 6, където задължението е за съхраняване в търговския обект на копие от свидетелството за регистрация на фискалното устройство. При съобразяването на тези обстоятелства, на обстоятелството на изричното посочване при кои случаи свидетелството за кореспонденция следва да се съхранява като копие и на обстоятелството, че задълженото лице следва да съхранява свидетелството за регистрация на фискалното устройство именно в стационарния търговски обект, следва извода за неправилност на разбирането на жалбоподателя, че посочената правна норма не въвежда задължение за лицата по чл. 3 от наредбата за съхраняване в оригинал на свидетелството за регистрация на фискалното устройство в стационарния търговски обект. Както и се посочи в мотивите на това съдебно решение, чл. 42 от наредбата ясно посочва случаите, в които свидетелството за регистрация на фискалното устройство следва да се съхранява в търговския обект, и случаите, в които следва да се съхранява на адреса на кореспонденция на лицето по чл. 3. Разграничение е налице и в хипотезите, в които следва да се съхранява оригинал на това свидетелство от случаите, в които трябва да съхранява копие. В последните посочени случаи – е предвидено място на съхраняване на копие и място на съхраняване на оригинала. Докато в случая по чл. 42, ал. 1, т. 1 от наредбата е предвидено само едно място на съхранение на свидетелството за регистрация на фискалното устройство – това е стационарния търговски обект, и доколкото не се съдържа норма, която да разграничава хипотезите на съхраняване на оригинала, и на копие, следва несъмнения извод, че стационарният търговски обект на лицето по чл. 3 е мястото, където следва да се съхранява оригинала на свидетелството за регистрация на фискалното устройство.

Тази съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че действително част от мотивите, съдържащи се в обжалвания административен акт са несвързани,

неотнoсими по отношение на извършенoтo нарушение (мотивите, свързани с обстоятелството за резултата, който може да порoди липсата на свидетелство за регистрация на фискалното устройство, мотивите, свързани с обстоятелството, че извършенoтo нарушение е затруднило работата на проверяващите органи, мотивите, свързани с промените в наредбата). Независимо от тези обстоятелства, обжалваният административен акт несъмнено съдържа мотиви, относими към наложената принудителна административна мярка, а именно да се избегнат и осуетят опити за нередовно и непоследователно водене на документацията и несъхраняване на документи, свързани с фискалното устройство. Изрично в мотивите си административният орган е посочил, че целта на мярката е промяна в начина на извършване на дейността и реда и условията за нейната отчетност в конкретния обект. Тази съдебна инстанция не би могла да определи така съдържащите се мотиви в административния акт като несъответни на целта на наложената принудителна мярка и като такива, които са валидни за всяка една от принудителните административни мерки, които могат да бъдат наложени по отношение на лицата по чл. 3. Наложена принудителна административна мярка е тази по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС, като съгласно посочения текст принудителната административна мярка се налага, ако лицето по чл. 3 не спази реда или начина за съхраняване на документи, издавани от/във връзка с фискалните устройства или интегрираните автоматизирани системи за управление на търговската дейност, включително и съхраняване на данни в контролна лента на електронен носител. Мотивите, съдържащи се в обжалвания административен акт са съответни на нормата на чл. 42, ал. 1, т. 1 от наредбата, доколкото и глава шеста от същата регламентира именно задължението за съхраняване на документи, сред които е и задължението за съхраняване на свидетелството за регистрация на фискалното устройство. При съобразяването на тези обстоятелства не може да се определи като правилно разбирането на жалбоподателя за немотивираност на административния акт. Тази съдебна инстанция съобразява обстоятелството, че в случая е безспорно, че възможността за налагане на имуществена санкция, както и за налагане на принудителна административна мярка е предвидена в закон – съответно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС, съответно чл. 185 от ЗДДС.

Тази съдебна инстанция съобразява също така обстоятелството, че що се отнася до характера на обществените отношения, които са засегнати, изглежда легитимно, от една страна да се следи за възпирането на всяко едно нарушение, което се постига чрез налагането на имуществени санкции, а от друга страна да се репресират сериозни нарушения, които са особено тежки и които обосновават и налагането на принудителните административни мерки по чл. 186 от ЗДДС, а именно запечатване на търговския обект за срок до 30 дни. В приoцесния случай е несъмнено обстоятелството, че извършенoтo нарушение от търговското дружество е формално по своя характер, като същото се е изразило в несъхраняването в търговския обект на свидетелството за регистрация на фискалното устройство в оригинал, като страните не спорят по отношение на обстоятелството, че дружеството е притежавало свидетелство за регистрация на фискалното устройство (обстоятелство, което е отразено в представения като доказателство по спора протокол за извършена проверка № 0390066/21.09.2019 г.). При съобразяване на тези обстоятелства следва извода за нарушение на принципа на пропорционалност/съразмерност, установен в чл. 6 от АПК при налагане на принудителната административна мярка. Този принцип на

пропорционалност изисква, налагането на съответната санкция да не превишава границите на това, което е уместно е необходимо за постигане на легитимните цели, като се има предвид, че когато съществува избор между няколко подходящи мерки трябва да се прибегне до мярката, която създава най-малко ограничения, а породените от нея неудобства не трябва да са несъразмерни с тези цели. В тази връзка и съгласно чл. 6, ал. 2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а съгласно ал. 3, когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона. Следва да се съобрази и принципа за пропорционалност, съдържащ се в Европейския кодекс за добри практики на администрацията, съгласно чл. 6 от който административният орган, когато взема решения, съобразява преди всичко това, че предприетите мерки са съизмерими с търсената цел, и по-специално избягва ограничаване на правата на гражданите или налагане на задължения, когато тези ограничения или задължения не са в разумна връзка с целта на осъществяваното действие, както и обстоятелството, че дори неподходящият характер на една административна мярка може да засегне нейната законосъобразност.

В процесния случай с оглед на формалния характер на извършеното нарушение, на липсата на изложени от административния орган обстоятелства за извършени други нарушения от търговското дружество, следва извода, че наложената принудителна административна мярка е непропорционална на извършеното нарушение. Макар да е вярно, че по принцип подобна принудителна административна мярка да е подходяща и ефективна за постигането на посочените в закона цели, то запечатването на търговския обект, за извършване на подобно нарушение, което е формално по своя характер, надхвърля необходимото за постигането на тези цели.

Изводите и съдът съобразява и с последната практика на Върховния административен съд по приложимостта на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ от ЗДДС – решение № 1448 от 29.01.2020 г. по адм. д. № 9828/2019 г., решение № 17529 от 19.12.2019 г. по адм. д. № 9818/2019 г., решение № 17312 от 17.12.2019 г. по адм. д. № 8521/2019 г., решение № 17185 от 16.12.2019 г. по адм. д. № 10184/2019 г., решение № 16809 от 10.12.2019 г. по адм. д. № 9362/2019 г., решение № № 8261 от 4.06.2019 г. по адм. д. № 3098/2019 г.

По изложените съображения оспореният административен акт е незаконосъобразен, поради което жалбата се определя като основателна.

От страна на ответника по спора е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора е неоснователно. От жалбоподателя не е направено искане за присъждане на разноски.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ от АПК

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед за прилагане на принудителна административна мярка № ФК-С46-0390066/26.09.2019 г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ТД на НАП С., с която на [фирма] е наложена принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „д“ – запечатване на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от Допълнителните

разпоредби на ЗДДС – заведение за бързо хранене „S. – НДК“, находящ се в [населено място], пл. „България“, подлез № 1, стопанисван и експлоатиран от [фирма], и забрана за достъп, за срок от 5 дни, като незаконосъобразна.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ